

Neodpověděla. Měla po krk jeho drzých řečí a nehorázností. S tím se musí něco udělat. Mattisovi loupežníci se každou chvíli vrátí domů a pak, tisíc láter a smrt, poženou všechny borkovácké pazdráty z hradu, až se jim bude za patami prášit!

Zvedla se k odchodu. Vtom uviděla, co má Birk v úmyslu. To snad ne, ten mizera se rozhodl přeskočit Pekelný chřtán! Stál přímo naproti ní a právě se chystal odrazit. Vykřikla:

„Neopovažuj se, nebo ti vrazím takovou, že ti uletí nos!“

„Chacha,“ zasmál se Birk a jedním skokem se přenesl přes rozsedlinu. „Zkus to taky, jestli to dokážeš,“ usklíbl se.

To neměl říkat, to nemohla snést. Jako by nestačilo, že si pazdrátí zřídili pevnost v Mattisově hradě. Žádný Borkův loupežník si tu nebude vyskakovat a myslet si, že to Mattisova loupežnice nedokáže taky!

A tak skočila. Sama nevěděla jak, najednou přelétla Pekelný chřtán a dopadla na opačnou stranu.

„To nebylo špatné,“ řekl Birk a hned skočil podruhé. Ale Ronja na něj nečekala. Dalším skokem byla zpátky. Ať si za ní civí, když ho to baví!

„Říkalas, že mi jednu vrazíš, a nic,“ popichoval ji Birk. „Teď skáču já.“

„To vidím,“ odpověděla Ronja.

A opravdu, už byl u ní. Ani tentokrát na něj nečekala. Skočila znovu, odhodlaná skákat, dokud jí nedojde dech, jestli to bude potřeba, aby se ho zbavila.

Potom už ani jeden z nich nic neříkal. Prostě skákali. Skákali sem a tam přes Pekelný chřtán, jako smyslů i rozumu zbavení. Bylo slyšet jen jejich oddechování. A vrány usazené na cimbuří tu a tam zakrákaly. Jinak panovalo až nepříjemné ticho. Jako by celý Mattisův hrad tajil dech před něčím strašlivým a nebezpečným, co se má brzy stát.

Co nevidět nejspíš sletíme do Pekelného chřtánu oba dva, pomyslela si Ronja. Ale aspoň skončí tohle věčné skákání!

Birk se opět vrhl přes propast přímo k ní, i ona se připravila ke skoku. Už ani nevěděla pokolikáté, měla pocit, jako by nikdy nedělala nic jiného, jen skákala přes propast, aby unikla borkováckým ničemům.

